

Els nostres artistes. Joan Fuster, home d'arts

Jordi Bellapart i Roig

En Joan Fuster i Gimpera és un dels pintors més emblemàtics de Torroella. Encara que la seva professió va ser la de paleta, ell sempre s'ha considerat un home d'arts. Pintor, escultor, músic, poeta, fabulista. Retirat de la seva activitat de paleta des de fa molts anys, les arts, especialment la pintura, han estat la seva passió de la qual no pensa jubilar-se mai. Ens vam trobar al seu estudi de Torroella. En Joan té dos estudis on es dedica a pintar: un a casa seva, a Torroella, i l'altre a l'Estartit, al port a ran d'aigua. Els seus estudis, a part de lloc de treball, són, sovint, lloc de trobada d'amics, amants de la conversa. En Joan també és un gran conversador. Ens vam trobar perquè volia ensenyar-li una pel·lícula que havia fet sobre els càtars i també per filmar algunes imatges seves com a record. En veure el seu dinamisme i la seva il·lusió i capacitat de treball no vaig poder estar de dir-li:

- *Joan, ets un home privilegiat.*

- Home, això és una mica ampul·lós, dir que sóc un privilegiat. Ara, si es mira des del punt de vista que el mes de gener passat vaig fer noranta-un anys i les activitats que faig a aquesta edat, doncs sí, podríem dir que sóc un home privilegiat.

I va afegir:

- Mira, a mi ja fa anys que em tocava ser un home jubilat, però jo la jubilació no la prendré mai, fins que em tanquin a la caixa. Aleshores sí que ho seré *in eternum*, jubilat per sempre. Però mentre em quedi un alè de vida i sigui valent per fer el que faig, continuaré amb la meva tasca. Jo sempre dic que he de morir al peu del canó pintant, tocant el violí, fent una petita escultura o una activitat d'aquestes que la gent en diu *punyetes* d'en Joan Fuster.

- *Tu tens un avantatge, Joan* - li vaig dir, *no només has aconseguit fer allò que estimes, sinó que estimes allò que fas.*

- Si un fa les coses poc conseqüents amb el que a un li agrada i l'omple, farà una cosa mecànica, de més o menys bon grat. El que estima el que fa, s'hi posa tot ell a fer-ho, el seu sentiment, la seva personalitat trasllueix en l'obra feta. S'ha d'estimar el que un fa, si no val més plegar veles i dedicar-te a una altra cosa, tan aviat com puguís. Jo estimo el que faig - em va respondre mirant-me fixament amb els seus ulls de murri. Vaig continuar:

- *Poeta, pintor, músic, escriptor, en quin ordre posaries la teva activitat?*

- Escultor i fabulista, t'has deixat - afegeix ràpidament. Un bon amic meu, en Francesc Galí, crític d'art, malauradament mort no fa gaire, em va deixar una carta pòstuma en la qual em diu: "Tu, Joan, ets com un home sorgit del Renaixement, ja que com ells ho saps fer tot". Sense voler posar-me floretes a sobre diré que sóc molt atrevit i m'agraden els reptes. Faig moltes coses. Deixa'm explicar-te una anècdota: Quan a en Leonardo Da Vinci li van preguntar què feia, ell respongué: "Sóc pintor, sóc músic, em faig els instruments, sóc poeta, i, escolteu, si alguna vegada necessiteu algú per organitzar una orgia o un dinar suculent, no compteu pas amb ningú més, ho sé fer tot". Home, jo no arribo pas a aquests extrems, però sí que toco més o menys bé una bona part de les arts.

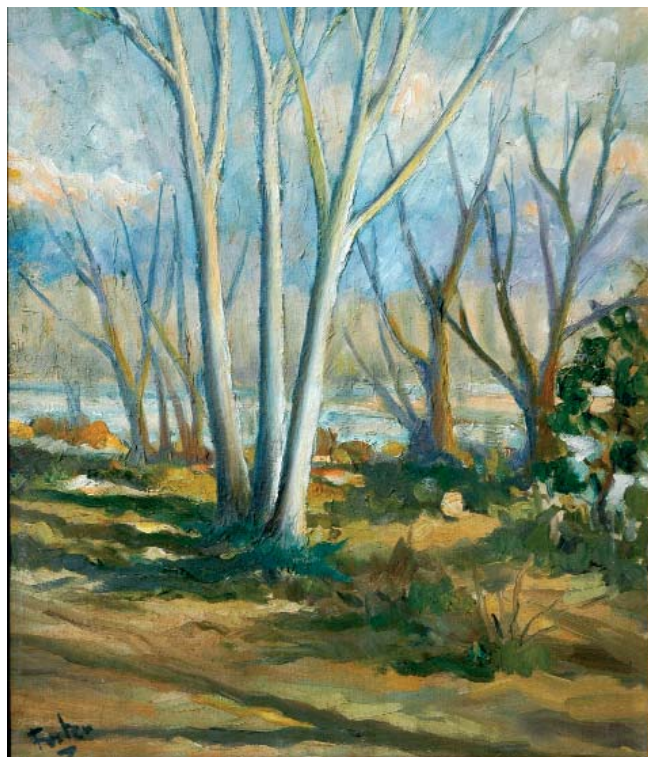
- *Però a tu sempre se t'ha considerat un gran aquarel·lista.*

- Jo vaig néixer amb l'alè que em va donar en Reig i en Joan Pericot. Vaig seguir les seves idees, sempre guiat amb les d'en Tourner, un romàntic anglès i un dels grans aquarel·listes de la història.

En Joan em va ensenyar un quadre que estava a punt d'acabar, que ocupava tot un pany de paret. Era de l'estil que ell ha anomenat *estrambotisme*, un surrealisme empordanès, però torroellenc. M'explica els detalls del quadre. Després m'ensenyà una sèrie de fotografies d'escultures que ha fet amb claus i eines de pagès i paleta. També m'ensenyà una col·lecció de llibres magníficament enquadernats. Són faules que ha escrit i, gràficament, amb dibuixos de color, les explica.

Després en Joan es posa a tocar el violí. Toca una peça memoritzada, de creació pròpia. Aleshores vaig recordar que el meu oncle Josep Roig m'explicava que quan eren joves, amb en Joan Fuster, un bon amic, feien tertúlies, als vespres, a casa de la meua àvia, a la vora del foc, i en Joan els tocava el violí i quan venia el bon temps anaven als olivars del Montgrí i sota una olivera, acompanyat per les cigales, en Joan Fuster feia sentir les notes de la seva música que el meu oncle escoltava com una simfonia que ressonava per la falda de la muntanya.

No hi ha cap dubte que en Joan és un home privilegiat, un artista polifacètic, un amant del seu treball, que són les arts, i per a tots nosaltres, també, un mestre.

Pollanques vora el Ter

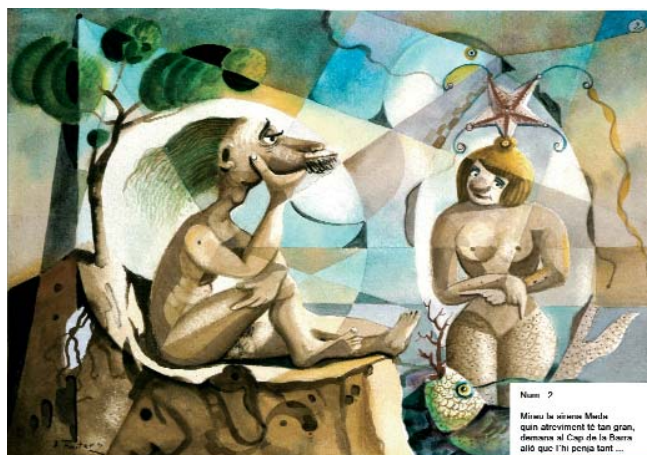
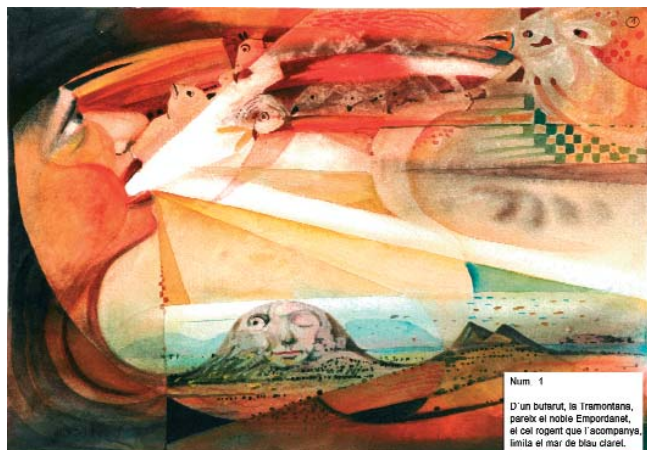
Moment culminant de l'explosió
d'un fiscorn a la platja de l'Estartit

El bisbe mort

Naufragi d'un esclop a l'estany d'Ullastret

Pintures 1 i 2 de
l'òpera *El mite de
l'Empordà*